

Benvolgut germà en la fe,

Els cardenals us han escollit com a successor de Pere. El Fòrum Joan Alsina de la diòcesi de Girona, després de reflexionar i pregar, hem elaborat aquesta carta que us dirigim des del respecte i la fraternitat. Si som crítics és perquè estimem l'Església i la voldríem molt més a prop de l'Evangelí de Jesús. Us fem arribar el resultat dels nostres pensaments.

1- Creiem que l'espectacle entorn de la mort del papa Joan Pau i la vostra elecció no ha estat gens evangèlic ni edificant. La presència de caps d'Estat i de Govern -alguns d'ells promotors de guerres, de dictadures i de fam- pensem que no té res a veure amb Jesús de Natzaret, com tampoc no hi té res a veure l'espectacle i la parafernàlia de les autoritats eclesiàstiques amb tot el seu luxe i la seva pompa.

2- Us volem demanar, doncs, un gest tan valent com necessari: que deixeu de ser cap d'Estat. Segons l'Evangelí, Jesús «s'escapà perquè volien fer-lo rei» i estem segurs que, quan va dir a Pere «vés i confirma en la fe els teus germans», no es referia a poders terrenals, sinó a l'esforç per difondre el missatge alliberador.

3- Us proposem que la vostra acció parteixi d'una vivència personal de l'Evangelí, senzilla, despullada i acollidora, com vós mateix heu manifestat. No deixeu que us anomenin «Sant Pare, Summe Pontífex, Vostra Santedat»... i no permeteu que els cardenals siguin anomenats «Prínceps de l'Església». Per més tradicionals que siguin aquests títols, resulten poc evangèlics i humanament extravagants. «En canvi vosaltres -diu Jesús- no us feu dir Mestre, perquè un de sol és el vostre Mestre i tots vosaltres sou germans». (Mt 23,8).

4- Us demanem, humilment, que obriu l'Església als grans problemes del món actual: la pau, l'educació, la salut, l'ecologia, la fam, l'explotació, l'esclavitud, la discriminació per raons de sexe... Volem fer, entre tots, una Església veritablement compromesa amb les grans causes de la humanitat i una Església que ha fet una opció clara pels pobres (Concili Provincial Tarraconense). I això, fer-ho des de la mateixa pobresa i senzillesa. Deixeu-nos dir-vos tot això amb uns pensaments d'un gran poeta català, Salvador Espriu, i en una llengua a la qual voldríem que durant el vostre papat atorguéssiu el reconeixement que no ha tingut fins ara per una part de l'Església jeràrquica: «Si et criden a guiar un breu moment del mil·lenari pas/de les generacions/aparta l'or/la son i el nom. (...) No esperis mai/deixar record,/car ets tan sols/el més humil/dels servidors./El desvalgut/i el qui sofreix/per sempre són/els teus únics senyors, excepte Déu/que t'ha posat sota els peus de tots».

5- El primer Papa, Pere, va sentir dir del Mestre aquestes paraules: «Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església» (Mt 16,18). De quina Església parlava Jesús? Ens sembla, benvolgut germà, que Jesús parlava d'una Església lliure, acollidora i servicial,

oberta a les angoixes, alegries i esperances del món d'avui, i ens trobem amb una Església autoritària, uniformista i massa segura d'ella mateixa. L'exercici del papat ha esdevingut una mena de poder absolut, deixant fora de joc les esglésies locals. El Concili Vaticà II donava igualtat a tots els membres del poble de Déu, amb un gran paper de les esglésies particulars i de la col·legialitat episcopal; el bisbe de Roma és el garant de la unitat.

6- L'Església jeràrquica ha d'ensenyar, ben segur. Però ens plauria que ho fes des d'una òptica més evangèlica. Caldria, per tant, que confiés més en la llibertat de les consciències que en les receptes morals. Ens cal més una paraula que inspire i no censuri, que ofereixi i no imposi, que acompanyi i que no limiti. El nostre desig com a Fòrum Joan Alsina és aquest somni, que hem de fer realitat, expressat pel bisbe Guy Deroubaix, bisbe de Saint Denis, tocant a París: «Volem una Església on es pugui respirar i viure a gust, on es pugui dir allò que es pensa (...). Una Església que escolti abans de parlar, que aculli en lloc de jutjar, que perdoni sense voler condemnar (...). Una Església on l'Esperit es pugui fer present perquè no tot està previst, regulat, decidit per endavant. Una Església oberta (...). Una Església on l'audàcia d'emprendre coses noves sigui més forta que el costum de dir «sempre s'ha fet així» (...). Una Església de la qual el món no digui: «Mireu com estan organitzats», sinó «Mireu-los com s'estimen».

7- Darrerament ens ha fet molt de bé veure com els bisbes bascos, en la darrera carta pastoral que han publicat, es feien autocrítica i s'implicaven totalment en les anàlisis de la situació de l'Església basca. A semblança d'aquests germans en l'episcopat val la pena fer una profunda revisió i autocrítica sobre el vostre paper en la vida del poble de Déu i posar tota l'Església en aquesta mateixa actitud.

8- El bisbe Pere Casaldàliga, en un escrit al Periódico de Catalunya, del 21 d'abril d'enguany, recorda una conversa amb vós, llavors cardenal Ratzinger, i comenta que us va dir: «L'Esperit Sant té dues ales: l'ala dreta, que és més de la contemplació, la intimitat i l'ortodòxia, i l'ala esquerra, que és més de la profecia i del compromís d'alliberament. S'han de salvar les dues ales de l'Esperit Sant perquè no voli manc. Perquè l'Església és més que un papa, i el Regne de Déu, més que l'Església».

9- Us demanem que rehabiliteu tants teòlegs que vàreu censurar i silenciar en els anys que estiguéreu al cap de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. Han fet i fan un gran servei a l'Església. Deixeu-nos acabar aquest escrit amb unes paraules d'un altre germà vostre i nostre, Leonardo Boff: «...Tant de bo Benet XVI torni a ser el teòleg que jo apreciava i que no infonia por, sinó esperança».

Girona, 29 de juny de 2005.

Fòrum Joan Alsina.

Amb el suport dels Fòrums de Catalunya i de la Xarxa Cristiana de Girona